

ВІДМЕЖУВАННЯ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОГО ЗЛОЧИНУ ВІД МІЖНАРОДНОГО ЗЛОЧИНУ

Михайлик О. Г.

*доктор юридичних наук,
професор кафедри правоохоронної та антикорупційної діяльності
Міжрегіональної Академії управління персоналом
м. Київ, Україна*

Транснаціональний злочин представляє досить широку концепцію, що включає в себе різні види злочинів. Організація Об'єднаних Націй опублікувала класифікацію видів міжнародної злочинної діяльності, яка містить сімнадцять видів злочинної діяльності, які, на думку експертів ООН, сьогодні надають найбільш негативний вплив на суспільство різних державах світу.

В ст. 6 Статуту Нюрнберзького Міжнародного Військового Трибуналу проведена класифікація лише частини міжнародних злочинів – злочинів проти людства. Погляди ж, висловлені з цього приводу в кримінально-правовій літературі, досить різноманітні [1].

Велику увагу вітчизняні вчені приділяють класифікації транснаціональних та міжнародних злочинів, оскільки саме вони заподіюють шкоду міждержавному спілкуванню і міждержавним інтересам, а тому повинні бути поділені за ступенем їхньої небезпеки і тяжкості.

Крім того їх класифікація, на нашу думку, залежить від конкретних проблем запобігання міжнародній злочинності. Серед такої злочинності варто виділити:

1) **міжнародні злочини** – найтяжчі посягання проти всього людства, передбачені Статутом Нюрнберзького Міжнародного Військового Трибуналу та іншими міжнародно-правовими актами. Їх іменують ще злочинами проти людства. В Статуті Нюрнберзького Міжнародного Військового Трибуналу злочини проти людства поділені на три групи: злочини проти миру; військові злочини (злочини проти законів та звичаїв ведення війни); злочини проти людськості.

2) **злочини міжнародного характеру** – спрямовані проти добросусідських відносин між окремими державами і народами. Такі посягання пропонувалося поділити ще на чотири групи: злочини, які

посягають на мирне співробітництво і нормальне здійснення міждержавних відносин (тероризм, угон літаків, незаконне радіомовлення); злочини, які заподіюють шкоду міжнародному економічному і соціально-культурному розвитку (посягання проти оточуючого людину середовища, злочини проти національно-культурної спадщини народів, контрабанда, нелегальна еміграція, поширення наркотиків, підробка грошей і цінних паперів); злочини, які заподіюють шкоду особі, майну і моральним цінностям (торгівля людьми, піратство, поширення порнографії та низка інших злочинів, з яких є міжнародні угоди і конвенції); інші злочини міжнародного характеру (злочини на борту повітряного судна, пошкодження підводного кабелю, неподання допомоги на морі) [2, с. 187].

Враховуючи той факт, що в кримінологічній науці загально визнаної їх класифікації не існує ми пропонуємо поділити такі злочинів міжнародного характеру на групи залежно від характеру об'єкта посягань: посягання проти представників іноземних держав та міжнародних організацій; посягання на права людини; посягання на історичні та культурні цінності народів, суспільну мораль; транскордонні забруднення природного середовища; посягання на безпеку транспорту; поширення наркотизму; посягання в сфері економіки.

Деякі зарубіжні вчені стверджують, що такі транснаціональні злочини, як піратство, тероризм міжнародного характеру, порушення повітряних сполучень, є злочинами міжнародного характеру. Вважаємо, що дана трактування не відповідає сьгоднішнім реаліям. Класифікація транснаціональної злочинності, розроблена ООН, демонструє, наскільки сильно вплив злочинності на життя приватних осіб, на окремі галузі економіки і світове господарство в цілому.

Варто також виділити таку групу злочинів, як **національні злочину, деякі з яких вимагають міжнародної протидії, але не є міжнародними**. До цієї групи злочинів можна віднести злочини по загальному праву. Дані злочину варто імплементувати з відповідних міжнародно-правових положень, оскільки саме вони мають бланкетний характер.

Література:

1. Конвенція ООН против транснациональной организованной преступности от 15.11.2000 р.

2. Мельничук Т. В. Проблема нормативного визначення поняття організованої злочинності та її форм. *Правовые проблемы противодействия организованной преступности* : сб. науч. статей / под ред. М. Ф. Орзиха, В. Н. Дрёмина. Библиотека журнала "Юридический вестник". Одесса : Фенікс, 2005. С. 185–203.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-278-7-10>

**ПЕРЕМІЩЕННЯ ЖИВИХ ТВАРИН
ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ
ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ:
ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ**

Пирожкова А. Є.

студентка,

Запорізький національний університет

Науковий керівник: Коломоєць Т. О.

доктор юридичних наук, професорка,

член-кореспондент НАПрН України,

Запорізький національний університет

Від початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, за даними ООН, нашу державу покинули вже понад 5 мільйони громадян. Залишаючи рідні місця, українці часто беруть із собою й своїх домашніх улюбленців, тому, не зважаючи на той факт, що під час воєнного стану країни ЄС тимчасово спростили порядок в'їзду із домашніми тваринами, обрана для дослідження проблематика є актуальною. Перш за все, слід зазначити, що правове забезпечення переміщення живих тварин через митний кордон України об'єктивується в нормах права, що містяться в нормативних актах – офіційних документах правотворчого характеру органів державної законодавчої та виконавчої влади. Одразу ж варто зазначити, що порядок переміщення тварин через митний кордон України регулюється значним масивом законодавчих актів (не лише митним, але й іншим галузевим законодавством (ветеринарним, санітарним, екологічним тощо), внаслідок чого, як цілком справедливо зазначає І. Панов, відповідні посадові особи митних органів, не маючи прямих